

Sygn. akt VI ACa 1640/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Ryszard Sarnowicz

Sędziowie: SA Krzysztof Tucharz (spr.)

SA Teresa Mróz

Protokolant: sekr. sądowy Magdalena Męczkowska

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa W. R. (1)

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w R.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 30 czerwca 2014 r.

sygn. akt XX GC 217/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w punkcie drugim zasądza od (...) S.A. z siedzibą w R. na rzecz W. R. (1) kwotę 370.385,71 zł (trzysta siedemdziesiąt tysięcy trzysta osiemdziesiąt pięć złotych siedemdziesiąt jeden groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 15 lutego 2013 roku do dnia zapłaty;

b) w punkcie trzecim podwyższa kwotę 14.952,94 zł (czternaście tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote dziewięćdziesiąt cztery grosze) do kwoty 41.493,46 zł (czterdzieści jeden tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt trzy złote czterdzieści sześć groszy);

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w R. na rzecz W. R. (1) kwotę 23.946,20 zł (dwadzieścia trzy tysiące dziewięćset czterdzieści sześć złotych dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 15 lutego 2013 r. skierowanym przeciwko (...) S.A. z siedzibą w R. powód W. R. (1) wnosił o zasądzenie, na jego rzecz, od strony pozwanej kwoty 679.040,55 zł z ustawowymi odsetkami od daty wytoczenia powództwa (15 lutego 2013 r.) z tytułu odprawy pieniężnej, która przysługiwała mu na skutek odwołania go z pełnionej funkcji

Prezesa Zarządu. Ponadto wnosił o obciążenie pozwanej spółki obowiązkiem zwrotu powodowi poniesionych przez niego kosztów procesu według dołączonego spisu.

Pozwana, w odpowiedzi na pozew wносиła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda, na jej rzecz, kosztów postępowania. W uzasadnieniu swojego stanowiska podnosiła, że dochodzone przez powoda roszczenie wygasło wskutek dokonanego przez pozwaną potrącenia wierzytelności powoda z wierzytelnościami, jakie przysługiwały spółce (...), względem W. R. (1), w łącznej wysokości 132.030.656,52 zł.

W piśmie procesowym z dnia 20 czerwca 2014 r. pozwana podniosła też zarzut wadliwego wyliczenia przez pozwaną kwoty odprawy wobec wliczenia do tego świadczenia premii rocznej w kwocie 360.000 zł, która nie stanowiła składnika wynagrodzenia powoda, co powinno jej zdaniem skutkować oddaleniem powództwa odnośnie kwoty 370.385,75 zł tj. premii wraz z odsetkami naliczonymi do daty wytoczenia powództwa.

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od (...) S.A. w R. na rzecz W. R. (1) kwotę 308.654,97 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 lutego 2013 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części i obciążył pozwaną spółkę obowiązkiem zwrotu powodowi części poniesionych przez niego kosztów procesu, w wysokości 14.952,14 zł.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następujących ustaleniach faktycznych.

Powód W. R. (2) pełnił od dnia 8 marca 2005 r. funkcję Prezesa Zarządu – Dyrektora Generalnego w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w R., na podstawie umowy o zarządzanie z dnia 8 marca 2005 r. i uchwały Rady Nadzorczej z dnia 7 marca 2005 r. powołującej powoda na ww. stanowisko oraz w oparciu o kolejną uchwałę Rady Nadzorczej z dnia 19 czerwca 2009 r. w sprawie powołania go na kolejną kadencję do pełnienia tej samej funkcji.

Z tytułu wykonywania powierzonych powodowi obowiązków przewidziano dla niego w umowie stałe miesięczne wynagrodzenie w kwocie 50.000 zł, płatne z dołu za każdy miesiąc obowiązywania umowy. Ponadto powód uprawniony był do otrzymywania uznaniowej premii kwartalnej w wysokości nieprzekraczającej 50% kwartalnego wynagrodzenia, określonej według swobodnego uznania przez Radę Nadzorczą pod warunkiem spełnienia określonych przez nią celów i zadań.

W § 7 ust. 8 umowy strony ustaliły, że w razie utraty przez powoda stanowiska Prezesa Zarządu wskutek jego odwołania, w trakcie obowiązywania umowy będzie przysługiwać powodowi odprawa pieniężna w wysokości 6 – cio miesięcznego, pełnego wynagrodzenia liczonego z ostatnich 6 – ciu miesięcy.

W dniu 26 listopada 2012 r. Rada Nadzorcza (...) S.A. podjęła uchwałę o odwołaniu powoda z zarządu i funkcji Prezesa Zarządu pozwanej spółki bez podania przyczyn takiej decyzji.

Powód wzywał następnie pozwaną spółkę do zapłaty należnej mu odprawy, która jego zdaniem powinna obejmować również premię kwartalną (łącznie 660.000 zł), wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na te wezwania pozwana, już po wniesieniu przez powoda pozwu do Sądu o zapłatę kwoty 679.040,55 zł skierowała do powoda pismo z dnia 17 kwietnia 2013 r. w którym oświadczyła, że dokonuje potrącenia przysługujących jej wierzytelności w kwocie 132.030.656,52 zł z tytułu wyrządzonych jej przez powoda szkód z jego wierzytelnością w kwocie 679.041 zł z tytułu odprawy pieniężnej, na podstawie umowy o zarządzanie (k. 76) i wezwała powoda do zapłaty kwoty 131.351.615,52 zł (k. 76).

Wobec istnienia wątpliwości, czy powyższe pismo zostało wysłane powodowi na właściwy adres pozwana spółka, działając przez swojego pełnomocnika sporządziła w dniu 28 czerwca 2013 r. kolejne pismo, zasadniczo, o tej samej treści jak w dniu 17 kwietnia 2013 r. i wysłała je do powoda na inny adres (k. 169 i 172 a.s.).

W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego na okoliczność rzekomego wyrządzenia pozwanej przez powoda szkody, stanowiącej źródło powstania przedstawionej do potrącenia wierzytelności Sąd Okręgowy uznał,

iż brak jest postaw do przyjęcia poglądu że powód stał się dłużnikiem pozwanej z tytułu zdarzeń wskazanych w oświadczeniu o potrąceniu wierzytelności i w rezultacie stwierdził, że nie zaistniały przesłanki do skorzystania z uprawnienia przewidzianego w art. 498 k.c. skoro żadne wierzytelności nie przysługiwały pozwanej w stosunku do powoda.

Sąd natomiast podzielił zastrzeżenia strony pozwanej zgłoszone w jej piśmie z dnia 20 czerwca 2014 r. (przed ostatnim terminem rozprawy) o wadliwym wyliczeniu należnej powodowi odprawy.

Analizując treść umowy o zarządzaniu Sąd doszedł do wniosku, że skoro strony zdefiniowały pojęcie wynagrodzenia jako stałą miesięczną kwotę, którą powód miał otrzymywać z tytułu wykonywania obowiązków wynikających z umowy a jednocześnie ustalono, że powodowi będzie przysługiwać odprawa pieniężna w wysokości pełnego, przeciętnego sześciomiesięcznego wynagrodzenia liczonego z ostatnich sześciu miesięcy to nie było podstawy aby włączać do niego tzw. premii uznaniowej, która nie miała charakteru roszczeniowego i nie stanowiła składnika wynagrodzenia.

W tej sytuacji nie zachodziła potrzeba sięgania, w powyższym przedmiocie, do przepisów kodeksu pracy.

Z przytoczonych względów Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo jedynie w części tj. zasądził kwotę stanowiącą równowartość sześciomiesięcznego wynagrodzenia – 300.000 zł (6 x 50.000 zł), powiększona o skapitalizowane odsetki ustawowe od tej samej sumy liczone od dnia 27 listopada 2012 r. do dnia wniesienia pozwu, co daje kwotę 8.654,79 zł.

W pozostałym zakresie powództwo oddalił a o kosztach procesu orzekł zgodnie z art. 100 k.p.c. stosując zasadę ich stosunkowego rozliczenia.

Od tego wyroku apelację wnosił powód zaskarżając go w części oddalającej powództwo i orzekającej o kosztach procesu.

W apelacji podniesione zostały następujące zarzuty:

1) naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wyniki sprawy tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 213 § 2 k.p.c. oraz w zw. z art. 498 § 1 k.c. i art. 123 § 1 pkt 2 k.c. wskutek nierozważenia w sposób wszechstronny zebranego materiału i pominięcia oświadczeń woli pozwanej zawartych w jej pismach: z dnia 17 kwietnia 2013 r. (oświadczenie o potrąceniu) oraz w piśmie z dnia 28 czerwca 2013 r., w których pozwana uznała roszczenie powoda co do zasady i w pełnej wysokości oraz oświadczeń zawartych w pismach procesowych i w odpowiedzi na pozew dotyczących tej samej kwestii,

b) art. 245 k.p.c. w zw. z art. 234 k.p.c. i art. 253 k.p.c. wobec pominięcia wiążącego Sąd I instancji domniemania prawnego, wynikającego z dokumentu prywatnego tj. materialnoprawnego oświadczenia o potrąceniu wierzytelności z dnia 17 kwietnia 2013 r. oraz z dnia 28 czerwca 2013 r., co powinno było skutkować zasądzeniem całości dochodzonej pozwem kwoty wraz z odsetkami i wskazanymi kosztami postępowania,

c) art. 229 k.p.c. w zw. z art. 498 § 1 k.c. polegające na pominięciu przez Sąd I instancji faktu, że w przytoczonych wyżej pismach pozwana przyznała nie tylko istnienie roszczenia powoda ale także jego wysokość,

- art. 207 § 3 k.p.c. w zw. z art. 217 § 3 k.p.c. poprzez wydanie na rozprawie w dniu 30 czerwca 2014 r. postanowienia zezwalającego pozwanej na złożenie pisma procesowego z dnia 23 czerwca 2014 r. w sytuacji gdy brak było podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanej z uwagi na wyjaśnienie już wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy a wszelkie twierdzenia pozwanej, zawarte w tym piśmie były rażąco spóźnione,

- art. 207 § 6 k.p.c. w zw. z art. 217 § 2 k.p.c. poprzez niepominięcie spóźnionych twierdzeń pozwanej, zawartych w jej piśmie z dnia 23 czerwca 2014 r.;

2) naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

a) art. 65 § 2 k.c. wskutek niewłaściwego jego zastosowania i dokonanie wadliwej interpretacji treści umowy o zarządzaniu z dnia 8 marca 2005 r. przejawiającej się błędnym uznaniem, iż:

- nie było podstaw do sięgania, w zakresie dotyczącym obliczenia wysokości odprawy, do kodeksu pracy, podczas gdy strony w § 12 ust. 5 ww. umowy wskazały, że w sprawach nieuregulowanych w niniejszej umowie mają zastosowanie odpowiedzenie przepisów prawa, w szczególności Kodeks Cywilny i Kodeks Pracy,

- „ premia roczna (...) nie stanowi składnika wynagrodzenia wobec czego nie powinna być brana pod uwagę przy ustalaniu wysokości odprawy” podczas gdy ustalenie, że na wynagrodzenie powoda składać się będzie miesięczne wynagrodzenie i premia roczna wynika ze zgodnego zamiaru stron jak również z treści § 3 ust. 1 i 3 ww. umowy oraz z samego faktu zamieszczenia przez strony postanowień dotyczących wynagrodzenia zasadniczego i premii w tym samy § 3 umowy zatytułowanym „Wynagrodzenie”,

- postanowienie § 7 ust. 8 umowy w zakresie w jakim wskazuje na podstawę obliczenia odprawy pieniężnej jest tożsame z sumą 6 – ciu miesięcznych wynagrodzeń przysługujących powodowi na podstawie § 3 ust. 1 ww. umowy,

- „tak zwana premia uznaniowa, która nie ma charakteru roszczeniowego”, była przyznawana cyklicznie a warunkiem jej otrzymania było spełnienie celów i zadań określonych przez Radę Nadzorczą pozwanej,

- wysokość odprawy pieniężnej winna być liczona „ (...) na podstawie 6 – ciu miesięcznych wynagrodzeń przysługujących powodowi na podstawie § 3 ust. 1 umowy o zarządzanie (6 x 50.000 zł)”, podczas gdy na wysokość odprawy pieniężnej składa się suma rzeczywiście wypłaconych powodowi w okresy ostatnich sześciu miesięcy, przed rozwiązaniem umowy, namolności tj. kwota 30.000 zł, stanowiąca wynagrodzenie zasadnicze oraz premia wypłacona powodowi w lipcu 2012 r. w wysokości 360.000 zł, a tym samym zgodnym zamiarem stron było stosowanie do ww. umowy przepisów kodeksu pracy jak również ustalenie, iż w skład wynagrodzenia będącego podstawą do obliczenia odprawy pieniężnej wchodzi zarówno wynagrodzenie miesięczne jak i premia roczna a celem umowy było jak najpełniejsze zabezpieczenie finansowe powoda przed nieoczekiwanym rozwiązaniem z nim umowy o zarządzanie;

3) naruszenie art. 109 § 2 in fine k.p.c. w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych ... poprzez błędne uznanie, że w realiach niniejszej sprawy brak było podstaw do zasądzenia wynagrodzenia przysługującego pełnomocnikowi powoda w wysokości czterokrotności stawki minimalnej.

Wskazując na powyższe zarzuty strona powodowa wносиła o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz W. R. (1) kwoty 370.385,71 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 lutego 2013 r. do dnia zapłaty oraz całości kosztów procesu, według spisu kosztów złożonego na rozprawie w dniu 30 czerwca 2014 r.

Skarżący wносиł również o przyznanie mu od pozwanej poniesionych przez niego kosztów postępowania apelacyjnego.

Pozwana spółka wносиła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów zastępstwa procesowego przez Sądem II instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda okazała się w pełni uzasadniona gdy chodzi o zaskarżenie rozstrzygnięcia oddalającego część dochodzonego pozwem roszczenia.

Sąd Apelacyjny podzielił zarzut skarżącego o naruszeniu przez Sąd I instancji przepisu art. 207 § 3 i § 6 k.p.c. poprzez uznanie, że zaistniały przesłanki do rozpoznania oczywiście spóźnionego twierdzenia pozwanego, kwestionującego prawidłowość wyliczenia wysokości żądanej odprawy.

Należy jedynie domniemywać, że Sąd Okręgowy podzielił argumentację pełnomocnika strony pozwanej, zawartą w piśmie z dnia 20 czerwca 2014 r. (k. 408 – 413), że podniesienie wskazanej wyżej kwestii nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy w rozumieniu art. 207 § 6 k.p.c. i art. 217 § 2 k.p.c.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego słuszne było stanowisko pełnomocnika powoda, który zanegował podwyższą argumentację i zgłosił w trybie art. 162 k.p.c. zastrzeżenie na postanowienie Sądu wydane w trakcie ostatniej rozprawy (30 czerwca 2014 r.) o zezwoleniu stronie pozwanej na złożenie przedmiotowego pisma (k. 424 – 426).

Brak było bowiem podstaw do podjęcia takiej decyzji w końcowym stadium postępowania, które trwało ponad rok czasu i dopiero przed terminem ostatniej rozprawy pozwana spółka zakwestionowała z tzw. ostrożności procesowej również wysokość żądania powoda.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika ograniczyła się jedynie do podniesienia zarzutu potrącenia i to w trybie bezwarunkowym, dołączając oświadczenie z dnia 17 kwietnia 2013 r. o potrąceniu w całości objętej pozewem wierzytelności z rzekomo przysługującymi spółce (...), względem powoda, wielokrotnie wyższymi wierzytelnościami. Zarówno w tym piśmie jak w kolejnym z dnia 28 czerwca 2013 r. wskazała w sposób jednoznaczny wysokość wierzytelności potrąconej, tj. w takim samym rozmiarze jak określił ją powód w pozwie.

Pozwana nie przeczyła jednocześnie żadnym innym przytaczanym przez powoda w uzasadnieniu pozwu okolicznościom, w tym odnoszącym się do przedstawianego sposobu wyliczenia kwoty odprawy pieniężnej. Wprawdzie nie można podzielić stanowiska powoda, że tym samym uznawała ona powództwo w znaczeniu procesowym a co najwyżej mogło wchodzić w grę niewłaściwe uznanie roszczenia powoda w znaczeniu materialnym (w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 2 k.c.) tym niemniej takie zachowanie pozwanej należało traktować jako przyznanie okoliczności, że powodowi przysługiwała odprawa pieniężna we wskazanym przez niego rozmiarze. Wypada zauważyć, że całe postępowanie dowodowe koncentrowało się na jedynej, wówczas spornej kwestii, a mianowicie – czy w wyniku dokonanego przez pozwaną potrącenia doszło do umorzenia w całości dochodzonej w niniejszej sprawie wierzytelności.

Dopiero przed ostatnim terminem rozprawy pełnomocnik pozwanej usiłował wprowadzić do procesu nowy element sporu tj. rzekomo wadliwe wyliczenie wysokości odprawy, nie wyjaśniając – jakie to względy zadecydowały o zmianie dotychczasowego stanowiska tej strony w powyżej kwestii, która wcześniej nie budziła żadnych zastrzeżeń.

Wbrew temu co podnosił pełnomocnik pozwanej w piśmie z dnia 20 czerwca 2014 r. rozstrzygnięcie kontrowersji związanych z interpretacją zapisów umowy o zarządzanie z dnia 8 marca 2005 r. dotyczących ustalenia kwoty odprawy pieniężnej wymagałoby prowadzenia postępowania dowodowego i spowodowałoby wydłużenie czasu trwania procesu.

Postanowienia tej umowy nie były jednoznaczne, o czym może świadczyć fakt, że § 3 umowy zatytułowany „wynagrodzenie” zawierał w swej treści obok regulacji związanej z comiesięcznym wynagrodzeniem powoda również ustalenia dotyczące przysługiwania powodowi uprawnień do tzw. premii kwartalnej (§ 3 ust. 3 umowy).

W tej sytuacji zachodziłaby konieczność badania zgodnego zamiaru stron i celu umowy (ust. 65 § 2 k.c.). To z kolei skutkowałoby potrzebą przeprowadzenia dowodów, na przykład z zeznań świadków tj. osób które wchodziły w 2005 r. w skład Rady Nadzorczej pozwanej spółki - organu działającego w imieniu (...) przy zawieraniu umowy z powodem oraz z zeznań powoda, jako drugiej strony przedmiotowej umowy.

Nie jest więc tak jak wskazywał to pełnomocnik pozwanego w cytowanym wyżej piśmie, że do ustalenia prawidłowej wykładni postanowień umowy z dnia 8 marca 2005 r. wystarczyło ocenić argumenty przedstawione w pismach każdej ze stron.

Słusznie skarżący zarzuca Sądowi Okręgowemu, że pominął on w swoich rozważaniach znaczenie treści oświadczeń woli, jakie strona pozwana zawarła w pismach z dnia 17 kwietnia 2013 r. i 28 czerwca 2013 r. gdzie w sposób wyraźny

przyznała, że powód posiada wobec niej wierzytelności z tytułu odprawy pieniężnej w wysokość zgodnej z żądaniami pozwu.

Natomiast uchybienie, jakiego dopuścił się Sąd Okręgowy nie pomijając na rozprawie w dniu 30 czerwca 2014 r. spóźnionych twierdzeń pozwanej miało istotny wpływ na wynik sprawy, co podlegało badaniu w trybie art. 380 k.p.c., na wniosek skarżącego.

Jeżeli chodzi o zarzuty naruszenia prawa materialnego (art. 65 § 2 k.c.) to mogłyby one okazać się znaczące wówczas gdyby przyjąć, że Sąd Okręgowy postąpił właściwie zezwalając stronie pozwanej na podnoszenie nowych okoliczności, które do tej pory były w sprawie bezsporne.

Skoro jednak nie było ku temu podstaw zbyteczne staje się rozważanie argumentacji, którą strona powoda przytoczyła z ostrożności procesowej zakładając, że zarzuty dotyczące obrazy przepisów postępowania mogą nie odnieść zamierzonych skutków prawnych.

W tym stanie rzeczy, biorąc pod uwagę niesporny stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w pkt 2 zasądzając od pozwanej, na rzecz powoda nieuwzględnioną przez Sąd I instancji część dochodzonego roszczenia wraz z odsetkami ustawowymi od daty wytoczenia powództwa.

Ze względu na fakt, że powód wygrał sprawę w całości nie mogło również ostać się rozstrzygnięcie o kosztach procesu (pkt 3 zaskarżonego wyroku).

Sąd Apelacyjny nie podzielił jednak zarzutu powoda o naruszeniu art. 109 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych ... (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. Nr 10 poz. 65 ze zm.) poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji minimalnej stawki wynagrodzenia należnego z tytułu zastępstwa procesowego strony powodowej.

Wbrew opinii skarżącego niniejsza sprawa nie miała tak skomplikowanego charakteru, który uzasadniałby zastosowanie podwyższonej stawki a tym bardziej aż czterokrotności stawki podstawowej. Również nakład pracy pełnomocnika nie wykraczał poza standardowe wymogi w tego rodzaju sprawach. Na zasądzoną od pozwanej na rzecz powoda kwotę kosztów postępowania przed Sądem I instancji składają się następujące pozycje: opłata od pozwu (33.953 zł), wynagrodzenie pełnomocnika (7.200 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł), koszt dojazdów (93,93 zł), koszt wydruków (88,58 zł), koszty doręczeń (134,95 zł) oraz opłata (6 zł).

Pominięte zostały natomiast takie pozycje jak: koszty związane z postępowaniem zabezpieczającym, które zakończyło się wynikiem negatywnym dla powoda oraz koszty rozmów telefonicznych prowadzonych przez pełnomocnika z powodem, jako nieudowodnione.

Mając to wszystko na uwadze orzeczono jak w sentencji, na podstawie art. 386 § 1 i art. 385 k.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego nastąpiło zgodnie z art. 100 zd. 2 k.p.c., przyjmując, że powód wygrał nieomal w całości wniesioną apelację.

Powyższe koszty obejmują: opłaty od apelacji (18.520 zł), wynagrodzenie pełnomocnika (5.400 zł), koszty wydruków (18.82 zł) i koszty doręczeń (7,38 zł) – według spisu złożonego na rozprawie apelacyjnej (k. 531).

af